

ДЪЛГОЛЪТИЕ ЕСЕННА ПЪСЕНЬ

Всѣки човѣкъ желае да живѣе колкото се може по-дълго, затова при разболяване той прави всичко възможно, за да върне своето здраве. Но отъ какво зависи дълголѣтието (дългиятъ животъ)? Преди всичко, то е наследствено: здрави и дългоживѣещи родители иматъ сѣщо такива деца. Но това е тъй, когато родителитѣ водятъ разуменъ, хигиениченъ животъ: да употребяватъ повече растителна храна, да работятъ достатъчно, но безъ преумора, да не употребяватъ никакви спиртни питиета, да не пушатъ, да държатъ гѣлото си чисто, да живѣятъ на чистъ въздухъ (като провѣтряватъ често работните стаи и спалните и въ свободното отъ работа време да правятъ разходки и екскурзии), да избѣгватъ всѣкакви тревоги, да не изнѣжватъ тѣлото си съ много топло облѣкло: да не употребяватъ дрехи, подшити съ кожи или напълнени съ памукъ.

Спиртните напитки бавно, но сигурно, повреждатъ всички вътрешни органи на човѣшкото тѣло (стомаха, червата, черния дробъ, бѣлия дробъ, сърдцето, кръвоносните съдове, кръвта, мозъка и всички жлези на тѣлото и докарватъ многобройни болести, които изтощаватъ тѣлото и докарватъ предивременната (ранната) смъртъ. Спиртните питиета сѣ причина и за израждането на поколѣнията: децата на пиячитѣ сѣ болни, слаби, неджгави, съ тѣлесни и умствени недостатѣци: сакати, малоумни (често пѣти пълни идиоти), епилептици и тъй нататѣкъ.

За вредата отъ спиртните питиета сме писали много пѣти. Сега (въ подлистникъ на I и II страници) ви поднасяме здравната поема „Пакостници“, за да видите, какви нещастия изпитва човѣкъ отъ нечистото държане на тѣлото и жилището си.

Д-ръ Стояновъ

СБОГОМЪ, ПТИЧКИ СЛАДКОПОЙНИ

Жарко лѣто пѣтъ поема
къмъ далеченъ топълъ югъ,
есень тиха, златокоса
скоро ще пристигне тукъ.

И пѣвцитѣ сладкопойни
вечъ поематъ дълъгъ пѣтъ,
тѣ съсъ мѣжа се раздѣлятъ
съ родно гнѣздо, съ роденъ кѣтъ.

— Не тѣжете, пойни птички!
Сбогомъ, и на добъръ пѣтъ!
Ще прекарате спокойно
въ нѣкой топълъ юженъ кѣтъ.

Ще ви чакаме на пролѣтъ
да се върнете при насъ;
сбогомъ, птички сладкопойни,
сбогомъ, и на добъръ часъ!

Вас. П. Нешевъ



Отъ три дена изъ гората,
презъ селото край рѣката,
по долчинки и полета
севернякътъ шетба шета.



Брули жълтналитѣ клони
листи рони
и ги гони —
шиба, хока на провала...
Бѣгатъ клетитѣ, въ превара —
прижълтѣли, занѣмѣли...
Вредъ земята се настели.
Въвъ градината край друма
всичко бѣше плодъ и шума —
голи вейки днесъ стѣрчатъ,
превиватъ се и скѣрбятъ...

Златни листи въ китни клони
зълъ ги вѣтѣръ гони, гони...
Черни врани тѣжно грачатъ,
тѣжно грачатъ, сѣкашъ плачатъ



и поглеждатъ,
и нареждатъ:
— Бѣгайте, листенца мили,
жълти, бледи и безъ сили!
Но земята се снишете,
въ нейни скути се заврете,
дорде още време има!
Че ще дойде люта зима,
ще затрупа де що има
и вий, ахъ, горкичкитѣ,
ще измрете всичкитѣ!...

Вълчо Вълкановъ

ПТИЧКА (отъ А. С. Пушкинъ)

Птичка Божия не знае
трудъ, ни грижи, ни мѣлви,
много тя се не старае
трайно гнѣздо да си вий.

Въ дълга нощъ на клонче дрѣме,
ясно слънце дорѣ изгрѣй;
Божий гласъ дочува съ време,
трепне, стане и запѣй.

Мине хубавата пролѣтъ,
топло лѣто превали,
иде есень мрачна, тъмна:
лошо време, дѣждъ, мъгли...

Хората имъ мѣчно, криво,
птичка презъ море лети,
въ топли краища почива,
дорѣ се пакъ запролѣти.

П. Р. Славейковъ



Всѣки хълмъ и ридъ огласятъ
пѣсни, гласове;
пълни кораби пренасятъ
зрѣли гроздове.

Припкатъ съ кошници децата —
радостъ е за тѣхъ;
цѣлъ денъ пълни сѣ лозята
съ веселъ глѣчъ и смѣхъ.
Хр. Цанковъ — Дерижанъ

ПТИЧКА ЧУРУЛИКА

Птичка чурулика:
„Има ли ракия,
има ли и вино
нѣкъде да блика?“

Изворчета има,
има и потоци,
и рѣкички бистри,
чудни водоскоци!

Има само бистра,
сладка и приятна,
свежа, благодатна,
хубава водица!“

Птичка чурулика:
„съ вода азъ живѣя
и затуй свободно
и летя и пѣя“.

Димитрина Антонова

ИЗТРЕЗНѢЛЪ

Где съмъ? Где съмъ? Азъ не зная,
и се чудя, и се мая.
Всичко се върти,
бѣга и лети:
кѣщи, вратници, дървета
и църковнитѣ кубета.
Ахъ, изглежда тази заранъ,
че земята е пияна!
Дали не е земетръсъ?
Боже, да направя кръстъ!
Трѣбва азъ да се помоля,
да размине зла неволя!
И за милостъ и пощада
до единъ дуваръ той пада,
но се дръпва въ сѣщи мигъ,
съсъ потъналъ въ кърви ликъ.
Ей го вече изтрезнѣлъ
шепне полугласно:
„Хей, глава пияна,
ясно ли ти стана? —
нѣма земетръсъ,
та да правишъ кръстъ,
нито пѣкъ е пила
днесъ земята мила,
най-ми пилъ, гулялъ
бачо ви Михалъ,
и сега раненъ,
бледъ и посраменъ,
трѣгва си дома
въ нощната тъма...
О, туй за награда
на пиянъ се пада!“

Христо Бояджиевъ

ГРОЗДОБЕРЪ

По лозята шумъ и пѣсни,
гроздоберски глѣчъ и вѣкъ,
а изъ улицитѣ тѣсни —
навалица, върволикъ.

Що коне, кола, кораби,
що момичета, деца!
Гроздоберки, булки, баби —
все съсъ весели лица.

Къмъ лозята, отъ лозята
разминаватъ се кола;
а момитѣ, момчурлята
носятъ грозде на весела.

П. Р. Славейковъ

ЩЕ ТЕ ЧАКАМЪ

Отъ небето сиво
тѣжно дѣждъ се рони,
лястовичке мила,
сбогомъ, сбогомъ, сбогомъ!

Ти отлиташъ леко
къмъ юга далеченъ,
дето нѣма снѣгъ и
мразовита вечеръ.

Щомъ като пристигнешъ
при рѣката Нилъ,
бързо обади се
ти съ писмо на менъ.

Какъ си: жива, здрава,
пѣтя какъ измина
и какъ тамъ прекарвашъ
съ новата дружина.

А когато блесне
пролѣтъта напета,
ще те чакамъ съ пѣсни
въ роднитѣ полета.

Дим. Дублевъ



задето съмъ досадна,
натрапчиво-нахална, безпощадна.
Затуй посѣгатъ и да ме накажатъ,
дошѣва имъ се да ме смажатъ,
та честичко замахватъ съсъ рѣката,
но тукъ спасяватъ ме крилцата:
подхвъркна и се лепна на тавана —
Ха сега да дойдатъ да ме хванатъ!
Пренасямъ азъ зарази — то се знае —
отъ замърсенитѣ мѣста въвъ чисти
стан,

но що да сторя азъ, щомъ на свѣта
вредъ има толкова нечистота,
а домакинята е тъй ленива,
че никога храната не порива?
Добре че нѣма много мухоловки,
зеръ, иначе свърши съ моитѣ пан-
тофки:

ще се изцапатъ, пѣкъ и де да зная,
да не полепна и ази тамъ на края!
Додето има тукъ нечистота,
и азъ ще съществувамъ на свѣта!
Звѣнна съ крилцата
и едно КОМАРЧЕ:
— Азъ съмъ на земята



вашето другарче.
Хвъркамъ вредъ, кждето
азъ си пожелаю —
навсѣкъде въ полето
или въвъ людска стая.
Азъ живѣя вѣчно
покрай езерата,
въ мочуритѣ рѣчни,
както и въ блатата,
въ локвитѣ различни,
или по рѣкитѣ.
Азъ ви казвамъ лично:
чувствамъ се отлично
даже и въ горитѣ.
Ала запомнете:
своята душица
и пролѣтъ и лѣте

храня съсъ кръвчица.
Презъ дения кротувамъ
въ сѣнчеста горичка,
надвечеръ отплувамъ
леко като птичка.
Съ хиляди се вдигнемъ,
като облакъ сѣщи,
за минутка стигнемъ
въ най-различни кѣщи.
Хвъркаме изъ двора,
влѣземъ въ одаитѣ,
а тамъ живи хора
спятъ въвъ мрачинитѣ.
И като крадцитѣ
ний на тѣхъ се спреме,
почваме и ние
кръвъ да си крадеме.
Гонятъ ни жеинтѣ,
плачатъ тамъ децата,
плачатъ, че въ тѣмитѣ
хапемъ имъ месата.
Ала ний търпиме
съ моитѣ другари,
жилнемъ и летиме,
кой кждето сvari.

Но защото носимъ
болестъ отъ блатата,
ето че неволно
заразимъ децата:
маларични вече
тукъ сѣ Веса, Гого,
затуй често-вечеръ
ги тресе най-много.
Толкова сѣ бледи,
тъй сѣ измършавѣли,
че ти става жално,
какъ сѣ изтѣнѣли.
Ето, докторъ Сава
прави какво струва,
хапчета имъ дава
да ги излѣкува.
Ний живѣемъ братя,
ала докога ли? —
Гледамъ че блатата
тукъ сѣ намалѣли.
Хората самички
щомъ ги съ прѣстъ покриватъ,
свършено е съ всички:
насъ ще ни затриятъ!

(Следва въ брой III).